

elkaar — dat moet ze niet doen — dat heb ik haar al zoo vaak gezegd — het hangt niet goed zoo — ze doet het telkens weer — zoo droogt het te langzaam — het moet meer uit elkaar....” Póng, póng, póng.... zinnetje na zinnetje verscheen in haar hersens, rustig en regelmatig. Eén voor één doken ze op in het veld van haar gedachten en spreidden zich daar uit, gladjes, tot ze alle woorden had afgedacht — waarna weer een nieuw zinnetje kwam, zooals een nieuwe annonce komt op het projectiedoek van een bioscoop, in de pauze.

Toen hief zich een muur voor haar, waarheen haar gedachten zich sleepten, en ze wist dat Peter sterven wilde; dat hij niet langer dragen kon de marteling, die nutteloos was. Zijn dood zou hem bevrijden....

De laatste maanden had Mary geleefd in een doffen droom, waaraan ze geen einde zag. Haar man lag terneer, lijdende duldelooze pijnen door de kwaal, die ongeneeslijk was. En als heel erg de pijn kwelde, mocht ze hem geven van den drank, die verdoofde. Nooit meer dan de aangegeven maat — had de dokter gezegd. Te veel zou dooden. En krampachtig had ze steeds uitgemeten het vocht, dat vergif was, maar dat de pijn lenigde en den patiënt soms in sluimer bracht. Niet te veel, zorgvuldig de juiste maat, om geen schade te doen aan zijn afgemarteld lichaam — om hem te behouden in het leven, opdat hij bij haar zou blijven, haar jongen, haar liefste schat, háár leven. Bij haar.... bij haar.... al leed hij, duldeloos en eindeloos. Als hij maar bleef leven, opdat ze hem zien kon en liefkozen, hem verzorgen en opbeuren met haar moedigen lach en haar stem, met haar nieuwe verhalen steeds, die zijn belangstelling wekten; opdat ze hem kon omkoesteren met haar warme liefde, met haar blijde medeleven in iedere gedachte, die hij tot uiting bracht in zijn pijnlooze uren. — Ze hield zich zoo goed, zei haar moeder.

Ja, „ze hield zich goed”, want zelfs tegenover haar naastbestaanden wilde ze zich niet laten gaan in droefheid, uit angst dat verslappen zou haar veerkracht, waarop hij leefde. Het was, als droeg ze hem boven den Dood uit, op hare beide sterke armen van Liefde.

En thans, in dit uur van vertwijfeling en bewustwording, hingen haar armen geknot en lag haar moedige kracht verguisd in haar arme, angstige ziel.

Want duidelijk als een licht stond het vóór haar, dat ze hem verliezen moest, dat ze hem reeds verloren had — omdat hij het wilde.

Ze was heel rustig, toen ze de ziekenkamer binnentrad, waar Clara aan het open venster zat te handwerken. Peter sliep. Mary's schoonzuster, gediplomeerd verpleegster, wisselde haar af in haar wake, opdat ze enkele uren per dag kon rusten en wandelen, „om eens iets anders te zien”, zooals Mary's moeder verruimd had gezocht, blijde over de onderbreking in de zorgen, die ze boven de krachten van haar kind vreesde.